

சிலப்பதிகாரம்

புலியூர்க் கேசிகன் தெளிவுரை

அடைக்கலக் காதை

[நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா]

[புறஞ்சேரிக்குத் திரும்பிய கோவலன், மதுரையிலே கண்டவெல்லாம் கவுந்தியிடம் வியப்போடு எடுத்துக் கூறினான், 'தொன்னகர் மருங்கின் மன்னர் பின்னோர்க்கு என்னிலை உணர்த்தி' என்று சொல்லி மதுரை சென்றவன், அதுபற்றி ஏதுங் கூறவில்லை. கவுந்தியம்மை கவலையடை கின்றார். அவ்வேளை, 'மாடலன்' அங்கே வருகின்றான். கோவலனின் சிறப்புக்களைக் கூறுகின்றான். துறந்தோருக் குரிய அவ்விடத்தை விட்டுப், பொழுது மறைவதற்குள் மதுரைநகருட் செல்லுமாறு மாடலனும் கவுந்தியும் கோவலனைத் தூண்டுகின்றனர். அவன் செயலற்று இருக்கவே, அவ்வழியாக வந்த மாதரியிடம் கண்ணகியை அடைக்கலமாக அளிக்கின்றார் கவுந்தியடிகள். அவளும், கண்ணகியுடன் கோவலனும் பின்வரத் தன்வீட்டிற்கு அவர் களை அன்போடு அழைத்துப் போகின்றாள்.]

1. தீதுதீர் மதுரை!

நிலந்தரு திருவின் நிழல்வாய் நேமி
கடம்பூண்டு உருட்டும் கௌரியர் பெருஞ்சீர்க்
கோலின் செம்மையும் குடையின் தண்மையும்,
வேலின் கொற்றமும் விளங்கிய கொள்கைப்
பதிஎழு அறியாப் பண்புமேம் பட்ட
மதுரை மூதூர் மாநகர் கண்டு ஆங்கு
அறந்தரு நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பொழிலிடம் புகுந்து,
தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்
மாதவத்து ஆட்டிக்குக் கோவலன் கூறுழித்—

10

நிலம் வளங்கொழித்துத் தருகின்ற செல்வத்துடன்,
மக்கட்கு வாய்த்த நிழல்போல முறையாக ஆட்சி செலுத்
தும் கடமையைப் பூண்டு, வழுவாது நடத்தி வந்தவர்
பாண்டியர். அவர்களுடைய பெருஞ்சிறப்புடைய ஆட்சி
யின் செம்மையும், குடையினது தண்மையும், வேலினது
வென்றிச்சிறப்பும் உலகெங்கும் விளக்கம்பெற்ற கொள்கை

யிணையுடையன. அவர்கள் கோநகராகிய மதுரை மூதூர், ஊரைவிட்டுச் செல்லவேண்டுமென்று மக்கள் என்றுமே எண்ணியறியாத, வளத்தினாலாய பண்பு மேம்பட்டு விளங்குவது ஆகும். அம் மாநகரினைக் கண்டபின், அறம்தரு நெஞ்சினரான அறவோர்கள் நிறைந்த, புறஞ்சிறை மூதூரின் பொழிலுக்கு மீண்டு வந்து சேர்ந்தான் கோவலன். தீமையே அற்றுப்போன மதுரையும், அங்கே விளங்கிய தென்னவனின் கொற்றமும் பற்றிக், கவுந்தியடிகளுக்குக் கோவலன் கூறிக் கொண்டுமிருந்தான்.

2. மாடலன் உரைப்பான்

தாழ்நீர் வேலித் தலைச்செங் கானத்து,
நான்மறை முற்றிய நலம்புரி கொள்கை
மாமறை முதலவன் மாடலன் என்போன்
மாதவ முனிவன் மலைவலங் கொண்டு,
குமரியம் பெருந்துறை கொள்கையிற் படிந்து, 15

தமர்முதற் பெயர்வோன், தாழ்பொழில் ஆங்கண்
வருந்துசெல் வருத்தத்து வான்துயர் நீங்கக்,
கவுந்தி இடவயிற் புகுந்தோன்—தன்னைக்
கோவலன் சென்று சேவடி வணங்க,
நாவல் அந்தணன் தான்நவின்று, உரைப்போன்— 20

அவ்வேளையிலே, தாழ்ந்த நீரினை வேலியாகவுடைய தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரினைச் சேர்ந்தவனும், நான் மறைகளை முழுவதும் நன்றாக உணர்ந்தவனும், நலம்புரிகின்ற கொள்கையாளனுமாகிய மாமறை முதல்வனான மாடலன் என்பவனும் அங்கே வந்தான். அவன் மாதவ முனிவனான அகத்தியனின் பொதிய மலைக்குச் சென்று வணங்கிவிட்டுக், குமரிப் பெருந்துறையிலே முறையாக நிராடியபின், தன் சுற்றத்தாரிருக்கும் இடத்திற்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். வழிநடந்த வருத்தமாகிய தன் பெருந்துன்பம் நீங்க, அப்பொழிலினுள் கவுந்தியடிகளிருந்த பள்ளியிடத்திற்கு அவன் வந்து சேர்ந்தான். கோவலன். அவன்பாற் சென்று, அவன் திருவடிகளை வணங்கினான். பேச்சிலே வல்லவனாகிய அந்த அந்தணன், தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் உரைப்பானாயினான்—

3. மணிமேகலைக்குப் பெயரிடல்

‘வேந்துறு சிறப்பின் விழுச்சீர் எய்திய,
 மாந்தளிர் மேனி மாதவி மடங்கை
 பால்வாய்க் குழுவி பயந்தனள் எடுத்து,
 வாலா மைநாள் நீங்கிய பின்னர்,
 மாமுது கணிகையர், “மாதவி மகட்டு
 நாம நல்லுரை நாட்டுதும்” என்று
 தாம் இன்புறா உம் தகைமொழி கேட்டு, ஆங்கு
 “இடை இருள் யாமத்து எறிதிரைப் பெருங்கடல்
 உடைகலப் பட்ட எம்கோன் முன்நாள்
 புண்ணிய தானம் புரிந்தோன் ஆகலின்,
 நண்ணுவழி இன்றி, நாள்சில நீந்த,
 “இந்திரன் ஏவலின் ஈங்கு வாழ்வேன்;
 வந்தேன்; அஞ்சல், மணிமே கலையான்;
 உன்பெருந் தானத்து உறுதி ஒழியாது;
 துன்பம் நீங்கித் துயர்க்கடல் ஒழிக” என,
 “விஞ்சையின் பெயர்த்து: விழுமம் தீர்த்த
 எங்குல தெய்வப் பெயர் ஈங்கு இடுக” என;
 அணிமே கலையார் ஆயிரங் கணிகையர்,
 “மணிமே கலை” என வாழ்த்திய ஞான்று,
 மங்கல மடங்கை மாதவி தன்னொடு
 செம்பொன் மாரி செங்கையிற் பொழிய;—

அரசன் அளித்த சிறப்பினாலே மிகுந்த புகழ்பெற்ற, மாந்தளிர் போன்ற மேனியினளான மாதவி மடங்கை யானவள், பச்சிளங் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தனள். வாலாமைநாள் கழிந்த பின்னர், வயது முதிர்ந்த கணிகையர்கள், ‘மாதவியின் மகளுக்கு நல்ல பெயராக ஒன்றினை இடுவோம்’ என்றனர். நீயும், இன்புறுவதான அத் தகுதியமைந்த பேச்சினைக் கேட்டாய்.

“இரவின் இருள்செறிந்த நடுயாமத்திலே, அலைமோதும் பெருங்கடலினிடையிலே, எம் முன்னோன் மரக்கலம் உடையப் பெற்றனன். புண்ணியத் தானம் பலவும் முற்பிறவியிலே அவன் செய்தவன்; அதனால் கரைசேர வழியில்லாது

போயினும், சிலநாள் நீந்திக்கொண்டே இருந்தான். அப்பொழுது, 'இந்திரனுடைய ஏவலினாலே இப்பக்கமாக வாழ்வேன்; வந்தேன்; நீ அஞ்சேல்! யான் மணிமேகலை' என்று உரைத்தபடியே ஒரு தெய்வம் வந்து தோன்றியது. 'உன் பெருந்தானங்களின் பயன் நீங்காது; துன்பத்தினின்றும் இப்போதே நீங்கி இத் துயரக்கடலினின்றும் மீள்வாயாக!' என்றும் சொல்லிற்று. 'வான்வழியாக அவனை எடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கரைசேர்ந்து, அவன் கடலிடைச் சிக்கிப் பலநாட்பட்ட துயரையும் தீர்த்தது. அதுவே எம் குலதெய்வம்! அதன் பெயரையே இங்கு நீர் எம் மகளுக்கும் இடுக!' என்றனை.

மேகலை அணிந்த ஆயிரங் கணிகையர் சபடி நின்று 'மணிமேகலை' என அத் தெய்வத்தின் பெயரையிட்டு, நின்று மகளையும் அழைத்து வாழ்த்தினர். அந் நாளில், மங்கல மடந்தையான மாதலியுடன், நீயும், நும் செங்கையினால் செம்பொன்னை மழைபோலப் பொழிந்தீர்கள்!

4. கருணை மறவு!

ஞான நன்னெறி நல்வரம்பு ஆயோன்
தானம் கொள்ளும் தகைமையின் வருவோன்.

தளர்ந்த நடையின் தண்டுகால் ஊன்றி,

வளைந்த யாக்கை மறையோன் தன்னைப்

45

பாகுகழிந்து யாங்கணும் பறைபட வருஉம்

வேக யானை வெம்மையிற் கைக்கொள்ள;

ஓய்எனத் தெழித்து ஆங்கு, உயர்பிறப் பாளனைக்

கையகத்து ஒழித்து, அதன் கையகம் புக்குப்

பொய்பொரு முடங்குகை வெண்கோட்டு அடக்கி,

50

ஈமஇருங் குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்பப்

பிடர்த்தலை இருந்து, பெருஞ்சினம் பிறழாக்

கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவு!—

ஞான மார்க்கத்திற்கே நல்ல எல்லைபோன்று விளங்கிய ஒருவன், தானம் கொள்ளும் எண்ணத்தால், தளர்ந்த நடையுடன், தண்டினை ஊன்றியவனாக வந்தான். கூன்விழுந்த அந்த முதுமறையோனைப், பாகர்க்கும் அடங்காது எவ்விடத்தும் எச்சரிப்பாகப் பறைமுழங்க வந்த யானை, சினத்துடன் தன் துதிக்கையிலே பற்றியது. விரைந்து 'ஓய்' என்று கூவி,

அந்த யானையின் செயலைத் தடுத்து, அந்த மறையவனை அதன் கையினின்றும் விடுவித்தாய். யானையின் கையினிடத்துப் புகுந்து, போர்செய்யும் வளைந்த அதன் புறர பொருந்திய மருப்புக்களிலே யிதித்துக், கரிய பெருங்குன்றின் மேலிருக்கும் விஞ்சையனும் நிகராகாவண்ணம் அதன் பிடரிடத்திலே ஏறியமர்ந்து, பெருஞ் சினம் நீங்காத மதல் கொண்ட அவ் யானையின் செருக்கினையும் அடக்கினாய். அத்தகைய கருணையினையுடைய வீரமறவனே! (கருணையும் மறமாண்பும் இணைந்து விளங்கியவன் கோவவன் என்பதைக் காட்டுவது இது.)

5. செல்லாச் செல்வ!

பிள்ளை நகுலம் பெரும்பிறிது ஆக,
எள்ளிய மனையோள் இணைந்துபின் செல்வ, 55
வடதிசைப் பெயரும் மாமறை யானன்,
“கடவது அன்றுநின் கைத்துணை வாழ்க்கை,
வடமொழி வாசகம் செய்த நல்லேடு
கடனறி மாந்தர் கைநீ கொடுக்க” எனப்,
பீடிகைத் தெருவிற் பெருங்குடி வாணிகர் 60
மாட மறுகின் மனைதொறும் மறுகிக்:
“கருமக் கழிபலம் கொள்மினோ” எனும்
அருமறை யாட்டியை அணுகக் கூடிய,
“யாதுநீ உற்ற இடர்? ஈது என்?” என.
மாதுதான் உற்ற வான்துயர் செப்பி, 65
“இப்பொருள் எழுதிய இதழிது வாங்கிக்,
கைப்பொருள் தந்து என் கடுந்துயர் களைக” என,
“அஞ்சல்! உன்தன் அருந்துயர் களைகேன்;
நெஞ்சுஉறு துயரம் நீங்குக,” என்று. ஆங்கு,
ஓத்துடை அந்தணர் உரை-நூல் கிடக்கையில் 70
தீத்திறம் புரிந்தோள் செய்யுயர் நீங்கத்,
தானஞ் செய்து, அவள் தன்னுயர் நீக்கிக்,
கானம் போன கணவனைக் கூட்டி,
ஓல்காச் செல்வத்து உறுபொருள் கொடுத்து,
நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ:— 75

தன் மனையாளின் அறியாமைச் செயலினாலே, கீழ்ப்பிள்ளை இறந்த துயரம் பெரியதாக, அதனால், அவனாக் கைவிடப்பட்ட மனைவியானவள் வருந்திப் பின்வர, வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்ட பார்ப்பனன், 'நின் கையால் உணவுண்டு வாழும் வாழ்வு இனி முறையற்றது!' என்று கூறி, 'வடமொழி வாசகம் எழுதிய இந்த ஏட்டினைக் கடமை யறிந்த மாந்தர் கையிலே நீ கொடுப்பாயாக' என்று தந்து விட்டுப் போயினன். பீடிகைத் தெருவினும், பெருங்குடி வணிகர் வாழும் மாடவீதிகளிலும், வீடுதோறும் சென்று அலைந்து, 'என்பாவத்தினைப் போக்கும் புண்ணியத்தினைக் கொள்ளுங்கள்' என்று அப்பார்ப்பனி கதறினாள். உள்பால் வருமாறு அவனைக் கூவி, 'யாது நீ உற்ற இடர்? இஃது என்ன?' என்று வினவினாய். அவள், தானடைந்த பெருந்துயரினைச் சொன்னாள். 'இந்த ஏட்டினை வாங்கி இதன் பொருளைக் கண்டு, கைப்பொருள் தந்து, என் கடுந்துயரினைக் களைந்தருள்க' என்றாள். 'அஞ்சாதே! உன் கடுந்துயரினைப் போக்குவேன். நின் நெஞ்சிலுற்ற துயரம் நீங்குவாயாக' எனக் கூறி, அவ்விடத்தே, வேதமோதும் மறையவர் சொல்லிய நெறிமுறையானே, கொவைத் தொழில் செய்தவளின் பாவம் நீங்குமாறு தானதருமங்கள் பலவும் செய்து, அவள் மனத்துன்பத்தினையும் போக்கினாய். கானம் நோக்கிப் போன அவள் கணவனையும் தேடிப் பிடித்துக் கூட்டி வைத்தாய். தளராத செல்வத்துடன் கைப்பொருளும் தந்து, அவர்களை நல்வழியில் ஈடுபடுத்திய, தொலையாத செல்வம் உடையவனே!

6. இல்லோர் செம்மல் !

பத்தினி ஒருத்தி படிற்றுரை எய்த,
மற்றவள் கணவற்கு வறியோன் ஒருவன்
அறியாக் கரிபொய்த்து, அறைந்துணும் பூதத்துக்
கறைகெழு பாசத்துக் கையகப் படலும்,
பட்டோன் தவ்வை படுதுயர் கண்டு, 80
கட்டிய பாசத்துக் கடிது சென்று எய்தி,
"என்னுயிர் கொண்டு, ஈங்கு இவன் உயிர் தா" என
நன்னெடும் பூதம் நல்கா தாவி,
"நரகன் உயிர்க்கு நல்லுயிர் கொண்டு,
பரகதி இழக்கும் பண்பு ஈங்கு இல்லை; 85

ஒழிக நின் கருத்து" என, உயிர்முன் புடைப்ப,
அழிதரும் உள்ளத்து அவனொடும் போந்து, அவன்
சுற்றத் தோர்க்கும் தொடர்புறு கிளைகட்கும்
பற்றிய கிளைஞரின் பசிப்பிணி அறுத்துப்;
பல்லாண்டு புரந்த இல்லோர் செம்மல்!—

90

பத்தினி ஒருத்தியின் கணவன்பாற் சென்று, அவன்
மனைவி பழிச்சொற்களை அடையுமாறு பொய்ம்மை
கூறினான் ஒருவன். பொய்க்கரி சொல்வோரைத் தன்
கறைகெழு பாசத்தாற் பற்றிப் படைத்து உண்ணும் பூதம்,
அவனையும் தன் பாசத்தாற் பற்றியது. அங்ஙனம் பூதத்
திடம் சிக்கியவனைப் பெற்ற தாயானவள், அதுகண்டு
மிகுதுயர் கொண்டாள். அவள் படும் வேதனையைக் கண்டு
மனமிரங்கி, அவனைக் கட்டிய பாசத்தினுள் நீ விரைந்து
சென்று புகுந்தாய். 'என் உயிரை ஏற்றுக்கொண்டு இவன்
உயிரைத் தா' என்று, அப் பூதத்தினிடமும் கேட்டாய்.
அந்த நல்ல நெடும் பூதம், நீ கேட்டதுபோலத் தந்துவிட
வில்லை. 'கீழ்மகனுடைய உயிருக்குப் பதிலாக நல்ல
உயிரினை ஏற்றுக்கொண்டு, மேலான தன்மையை இழந்து
விடும் பண்பு இங்கே கிடையாது. நின் எண்ணத்தை விட்டு
விடுக' என்று கூறி, அவனை உங்கள் இருவர் முன்பாகவே
அறைந்து கொன்றது. செயலிழந்த உள்ளம் உடையவளான
அவன் தாயோடுஞ் சென்று, அவனுடைய சுற்றத்தார்க்கும்,
அவன் மனைவி முதலியோருக்கும், சொந்த உறவினைபு
போலப் பொருளுதவி செய்து, அவர்தம் பசித் துன்பத்
தினைப் போக்கிப் பல ஆண்டுகள் காத்த, வறுமையாளரின்
செம்மலே!

7. உம்மைப் பயன்கொல்?

இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை;
உம்மைப் பயன்கொல், ஒருதனி உழந்து, இத்
திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது,
விருத்தகோ பால! நீ" என வினவக்—

"அறிவால் முதிர்ந்த கோவலனே! இப்பிறப்பிலே நீ
செய்தனவாக நான் அறிந்தனவெல்லாம் நல்வினைகளே!
முன்வினைப் பயன்போலும், தனியாக இங்கே வந்து
துன்புற்று, இத் திருவினைப்போலும் மாணிக்கக் கொழுந்